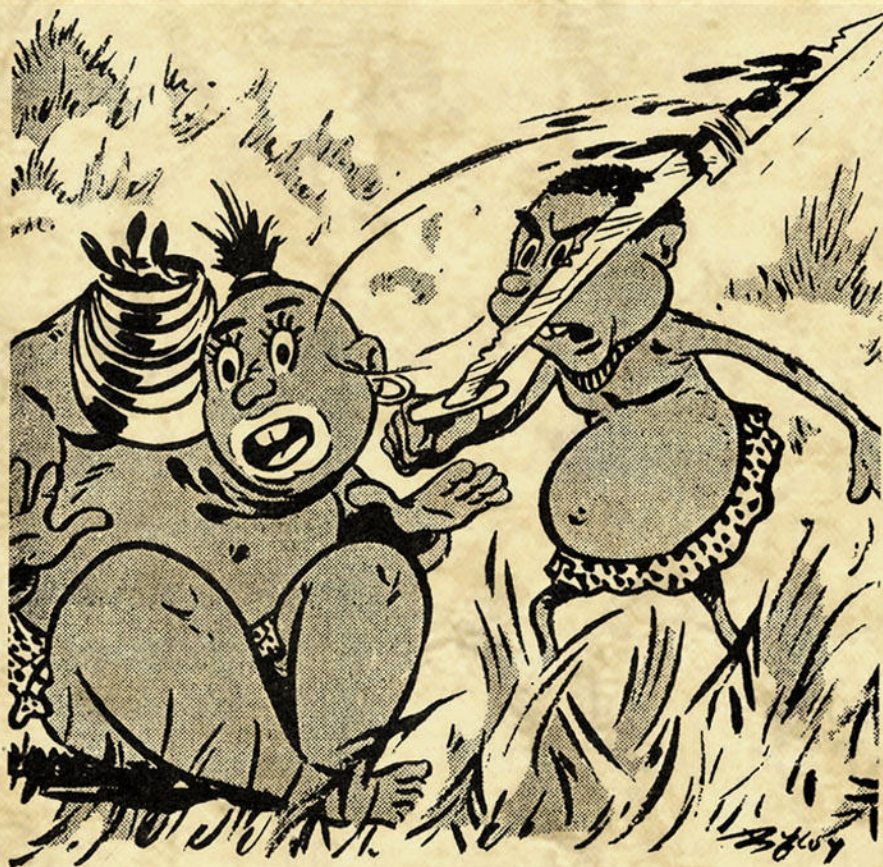

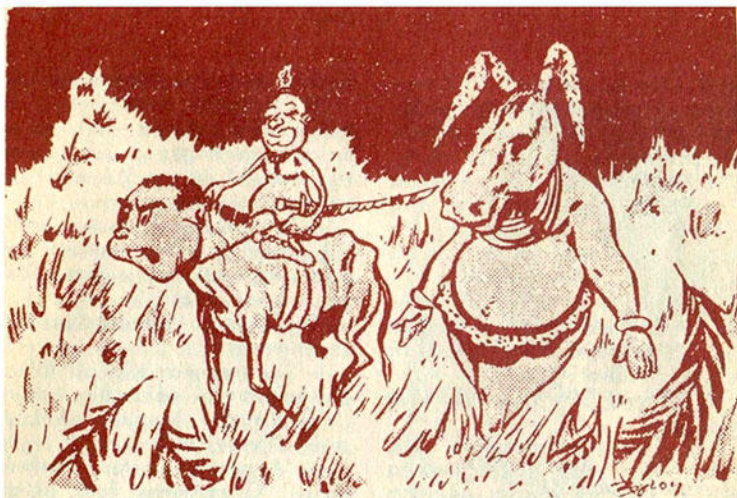

ΑΝΤΡΑΚΛΑΣ ΔΥΣΘΕΟΡΑΤΟΣ

Αριθ. 3

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Δοχ. 1000

ΑΝΤΡΑΚΛΑΣ ΔΥΣΘΕΟΡΑΤΟΣ

MAM, KAKA KAI NANI !

Μεσάνυχτα !

Ο Ποκοπίκο κοιμάται άγκαλιά με τόν «Καθαρόαιμό» του. Έκει στην εύρύχωρη κούφαλα του δέντρου με τά δυό άνοιγματα. Τή «Στοά» όπως τή λέει αυτός. Τό «Άχούρι», όπως τό λέει ή Χουχού.

Η κοντόχοντρη μαύρη πυγμαία κοιμάται ψηλά στά κλαδιά του θεόρατου δέντρου. Μέσα στην κακοφτιαγμένη μακρόστενη ξυλένια καλύβα της. Στό «Άπαρτεμάν» όπως τό λέει αυτή. Στόν «Καραγκιόζ μπερντέ» όπως τόν λέει ό Ποκοπίκο.

Ξαφνικά ή Χουχού ξυπνάει.

**Πρωτότυπο κείμενο
ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ**

Έχει δει στόν ύπνο της παράξενο όνειρο :

Ήτανε, λέει, στολισμένη νυφούλα. Ο Ποκοπίκο γαμπρός, με ψηλό καπέλλο. Με βελάδα. Περιμένανε, λέει, τόν παππά νά τούς αλλάξει τά στέφανα. Νά τούς παντρώψει. Κουμπάρος, λέει, ήτανε ένας άράταρος μέχως εκεί πάνω ! Όμως ό Κουμπάρος, λέει, όλο γλυκοζύτταζε τήν κουμπάρα. Στό τέλος, λέει, ό Ποκοπίκο παρεξηγήθηκε. Τραβάει, λέει, τή χατζάρα του νά

σφάζει τὸν Κουμπάρο ! Ὁ Κουμπάρος, λέει, σηκώνει τὴν τεράστια ποδάρια του. Πατάει, λέει, τὸ μικροσκοπικὸ μαῦρο νάνο. Τὸν λυώνει, λέει, σὰν σχολήκι.

Ἀμέσως, ἀρπάζει, λέει, τὴν Χουχού στὴν ἀγκαλιά του. Τὸ βάζει, λέει, στὰ πόδια. Τρέχει νὰ τὴ φέρει στὸ καλύβι του !

Ἡ Χουχού ἀνασπώνεται τώρα στὰ χορταρένια στρωσιδία της. Χασμουριέται. Τρίβει τὰ μάτια. Ἀναστενάζει :

— Ἀχχ ! Τί γλυκὸν ὄνειρον ποὺ ἦτο !

Ἀπ' τὸ « Ἀπαρτεμάν », της κρέμμεται μιὰ χορτοσχοινένια σκάλα. Τὴν κατεβαίνει μὲ χάρι καὶ σκέρτσο. Φτάνει στ' « Ἀχούρι ». Μπαίνει μέσα. Σκουντάει μὲ τὸ πόδι τὸν Ποκοπίκο.

— Ξύπνα, χρυσό μου !

Ὁ νάνος ξαφνιαίνεται. Τὰ μεγάλα κοιμικὰ μάτια του ἀνοίγουν τρομαγμένα. Ἀσυναίσθητα σφίγγει τὴ λαβὴ τῆς σκούριασμένης κι' ἀνάπηρης χατζάρας του. Στὸ σκοτάδι δὲν μπορεῖ νὰ διακρίνει. Ρωτᾷ :

— Ποῖος ἦλθε νὰ ταράξει τὸ ψωφολογιτόν μου ! Ἄν εἶναι κανένας γιὰ σφάξιμο, νὰ περάσει αὔριο τὸ πρωί.

Ἡ Χουχού ψιθυρίζει μελιστάλακτα :

— Ἐγὼ εἶμαι καλέ ! Ἡρῶα νὰ σοῦ κάνω ἐρωτικὴ ἐξομολόγησις ! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

Ὁ Ποκοπίκο παίρνει βαθειὰ ἀναπνοή. Πισχάζει. Ἀνασπώνει τὸ κεφάλι ἀπ' τὰ καπούλια τοῦ ψωριάρι γαιδάρου του. Μουρμουρίζει βαριά :

— Ἄιντε Χουχού... Σκάσε μου γρήγορις τὴν ἐξομολόγα.

Καθότι νυστάζω διαπρεπῶς !

Ἡ πυγμαία γονατίζει πλάι στὰ πισινὰ ποδάρια τοῦ κοιμισμένου γαιδάρου. Χαμηλώνει τὰ μενεξεδένια της βλέφαρα. Ἀναστενάζει σπαρμακτικά :

— Ἀγαπημένε χρυσό μου ! Ἐξ ἀφορμῆς ἐνὸς ὄνειράτου ποὺ εἶδον, ἔρχομαι νὰ σοῦ πῶ ὅλγας γλυκάς λέξεις !

Ὁ Ποκοπίκο χασμουριέται σὰν ξεροπήγαδο :

— Προχώρησον εἰς τὸ θέμα. Νὰ λείπουν αἱ σάλτσαι.

Ἡ Χουχού ξεσπάει σὲ λυγμούς. Συνεχίζει :

— Ἀντρακλάκι μου δυσθεόρατο ! Ὁ πτερωτὸς ἔρως μὲ τὰ φλογερῶδη βέλη του ἐβραυσε τὴν καρδιάν μου ! Διὰ τοῦτο « ἀνφιβᾶλλω » πολλὰκις φοράκις. Ἀρωτῶ τὴν ἑαυτὴν μου : Μήπως Χουχού ἀγαπεῖς αὐτὸν τὸν ἀχαῖρευτον ; Μπᾶς καὶ λατρεύεις αὐτὸν τὸν παληορεμπεσκέ ! Καὶ ἡ παχουλὴ καρδιά μου ἀπαντεῖ : Ναί, Χουχού ! Τὸν ἀγαπεῖς τὸν ἀφιλότιμο ! Τὸν λατρεύεις τὸν παληομασκαρά !

» Κατόπιν ἐνεθυμούμαι τὰς ζαχαρώδεις στιγμὰς αἰτίνες διήλθομεν ἐπὶ πολλὰ μάτσα ἔτη ! . .

» Ὡ, Ποκοπίκο ! Τυγχάνεις οὐχὶ ἀπλῶς γόης, ἀλλά... γοητότατος ! Ὡμὲ, ποῦ κακοήφορ νᾶχεις ! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

Ὁ νάνος ρωτᾷ :

— Νετάρισες νὰ τὸ ξανακόηω δῖπλα ;

Ἡ Χουχού τὸν παρακαλαίει. Ἀπ' τὰ μάτια της τρέχουν χοντρά δάκρυα :

— Ὁχι, χρυσό μου ! Μὴ γέρνεις ἀκόμη τὸ κεφαλάκι σου ἐπὶ τῶν καπουλίων τοῦ ψωφραλέου

σου ὄνου ! "Εχω καὶ ἄλλα πολ-
λὰ νὰ σοῦ πῶ. . .

Συνεχίζει τὴν «ἐξομολόγησις» :

— Διατί λοιπὸν δὲν θέλεις νὰ παντρευτοῦμε ; Νὰ γίνω ἡ τρυφερά σου σύζυγ ; "Η ζωὴ σου θὰ γίνῃ ἀνθόσπαρτος ἐξ ἀνθέων ! Θὰ ζοῦμε σὰν δυὸ τρυφερώδη περιστέρια. Τοῦ λόγου μου θὰ εἶμαι τὸ πισουνάκι σου. "Εσύ θὰ εἶσαι ὁ πισοῦνος μου. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

Ὁ Ποκοπίκο μένει γιὰ λίγο βαθιὰ συλλογισμένος. Τέλος βγά-
ζει τὴν ἀπόφασιν. Τῆς τῇ σε-
ρίρει μὲ κάθε δυνατὴ λεπτότητα :

— "Α. πάγαινε, μορῇ Μαι-
ζέλ ! Δεν πατρεύομαι ! Κι' ἂν παντρευτῶ, θὰ πάρω γυναῖκα.
"Οχι. . . καθουρομάννα, σὰν καὶ
λόγου σου !

"Η Χουχὺν νοιώθει θανάσιμη
προσβολή. Καινούριοι λυγμοί
Καινούρια δάκρυα. Διαμαρτύ-
ρεται.

— "Ακοῦς ἐκεῖ, νὰ μὲ πεῖ. . .
καθουρομήτηρ !

Ὁ νάνος συγκινεῖται :

— Καλά, μορῇ μαϊζέλ ! "Ας
κάνουμε μιὰ πρόβα. Πῶς τάχα
εἴμαστε παντρεμένοι ! "Αν δῶ
πῶς θὰ περνᾶω καλά, σὲ παν-
τρεύομαι. Τί θὰ χάσω ; Τὴν
τόχα γιὰ τὰ ραιφτικά ;

"Η πυγμαία δέχεται χαρού-
μενι τὴ λύση :

— Μάλιστα, χρυσό μου ! "Ας
κάνουμε τοὺς παντρεμένους.
Θὰ δεῖς πόσον καλὴ θὰ εἶμαι !
Πόσον ὑπάκουος σύζυγ ! "Εμ-
πρὸς λοιπόν. "Ανελθε ἐπὶ τοῦ
"Απαρτεμάν μου !

Ὁ Ποκοπίκο τὸ ἀποκλείει :

— "Οχι. Θὰ μείνεις στὴ Στοιᾶ
τοῦ γαμπροῦ.

"Η Χουχὺ ἔχει σηκώσει μιὰ με-
γάλη πέτρα. Εἶναι ἀποφασισμένη
νὰ δολοφονήσει τὸν Ποκοπίκο.

— Σ' αὐτὸ τ' ἀχοῦρι, μὲ συγ-
χωρεῖτε κιόλας ;

— Μάλιστα ! Μακάρι νὰ τῷ χες !

— Μαζὶ μ' αὐτὸ τὸν γαῖδου-
ρογαίδαρο, μὲ ξανασυγχωρεῖτε
κιόλας :

— Μάλιστα ! Μακάρι νὰ τοῦ-
μοιαζες !

— Τρομάρα νὰ σοῦ θῇ, χρυ-
σό μου !

— "Α, νὰ χαθεῖς, παλὴρ Κα
ρακάξ !

Καὶ νὰ : Τὰ πράγματα ἀ-
γορεύουν. Ὁ «Πισοῦνος» κι' ἡ
«Πισοῦνα» ἀρπάζονται στὰ χέ-
ρια. Ὁ ἕνας χειροχροτάει στὸ
σβέρο τοῦ ἄλλουνοῦ.

‘Ο Ποκοπίκο ἀναστενάζει :

— Μωρὲ μπράβο! Καλὸ ἀν-
τρόγυγο θὰ γίνουμε! Σὰν τὴ
γάτα με τὸ σκύλο. Ἄει παράτα-
με χριστιανὴ μου!... Ἀνέβα στὸν
«Καραγκιὸς μπερντέ» σου! Θὰ
μείνω ἐργένης μέχρι Δευτέρα
Παρουσία! Ἀμέεε!

Ἡ Χουχού νοιώθει τὸ λάθος
της. Μετανοιώνει.

— Μπαρδόν, χρυσό μου! Δὲν
θὰ τὸ ματαξανανάω. Παρεξε-
τράφη, τὸ ὁμολογῶ! Ἔλα νὰ
παίξουμε πάλι τοὺς παντρεμμέ-
νους.

‘Ο νάνος τριβει τὸν προνεμένο
οβέρο του:

— Ὁχι. Δὲν παίζω. Βαρᾶς
σιράκα σέρτικη!

Τέλος, μὲ τὰ πολλά, ἡ Χου-
χού τὸν καταφέρει.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ δοκιμὴ θὰ
γίνει στὸ «Ἀπαρτεμάν» της.

Ἀνεβαίνουν ἐπάνω.

‘Ο Ποκοπίκο τῆς ἐξηγεῖ:

— Τώρα θὰ κάνω τάχα πῶς
γυρίζω τὸ βράδυ κουρασμένος
ἀπ’ τὴ δουλειά μου... Θέλω νὰ
δῶ πῶς θὰ με ὑποδέχεται ὅταν
παντρευτοῦμε. Ἐμπρὸς λοιπόν..

Ἡ «μαύρη γόησσα» ξαπλώνει
σὰν σουλτάνα στὸ χορταρένιο
ντιβανάκι της.

‘Ο νάνος κάνει πῶς μπαίνει
στ’ «Ἀπαρτεμάν» κατὰκοπος.

— Καλὴ ὁπέρα, γυναίκα.

— Καλῶς τὸ χρυσό μου! Εἴ-
σαι πολὺ κουρασμένος;...

— Δὲν γλέπεις; Μόλις κρατιέ-
μαι στὰ πόδια μου! Ἔχει λίγο
νεράκι;

Ἡ Χουχού τεντώνεται πιὸ
καλὰ στὸ ντιβάνι.

— Ὅσο νερό θέλεις! Ἡ πη-
γὴ μέρα νύχτα τρέχει. Πετάξου,

χρυσό μου, νὰ φέρεις... Κι’ ἐ-
μένα ἔχει ξεραθεῖ ἡ γλῶσσα
μου! Μὲ συγχωρεῖτε κι’ ὁδὸς!

‘Ο ὑπονήφιος «Σύζυγος» μου
μουρίζει :

— Δὲν παγαίνεις τοῦ λόγου
σου, βρὲ γυναίκα... Ἀφροῦ σοῦ
λέω: Εἶμαι σὲ κακὰ χάλια!

Ἡ «μαύρη γόησσα» τεντώνε-
ται πάλι:

— Ποῦ νὰ σηκώνομαι τώρα,
χρυσό μου! Πάγαινε ἐσὺ ποῦσαι
σηκωμένος! Ἐτοίμασε καὶ τίπο-
τα γιὰ νὰ φάμε!... Ἔχω ταρά-
ξει στὴν πεῖνα.

— Καὶ γιατί δὲν ἔτρωγες, μω-
ρὴ μαριζέλ;

— Καλὲ κουνήσου ἀπ’ τὴ θέ-
ση σου! Μονάχη θάτρωγα, χρυ-
σό μου; Χήρα εἶμαι; Μπὰ σὲ
καλό σου!

Συνεγίζει :

— Πετάξου τὸ λοιπόν. Φέρε
νερό. Ἐτοίμασε τίποτα νὰ φά-
με. Κόψε ξύλα γιὰ τὴ φωτιά.
Τάϊσε τὰ μωρά. Σαπούνισε τὰ
παντελονάκια τους. Καὶ κάνε
γρήγορα. Πρῶτ’ - πρῶτ’ πρέπει
νὰ πᾶς στὴ δουλειά σου. Ὡχ,
ἀδερφέ! Πολὺ στὸ χουζούρι τό-
χεις ρίξει τώρα τελευταία!

‘Ο Ποκοπίκο ἀγριεύει:

— Δὲν πᾶς... ἀπὸ ‘κει ποῦ-
ρες, λέω ἐγώ! Παραιτοῦμε ἀπό..
γαμπρός! Ἀμέεε! Ἐργενάκι καὶ
πάλι ἔργενάκι, ἀδερφέ μου! Ὁ-
χι παίζουμε.

Κάνει νὰ κατέβει ἀπ’ τὴ σκά-
λα.

Ἡ Χουχού προφταίνει. Πετά-
γεται ἀπ’ τὸ ντιβάνι. Τὸν ἀρπά-
ζει ἀπ’ τὸ λαμίο. Οὐρλιάζει ᾄ-
γρια :

— Ἀκουσε βρέ! Ἀπαξ καὶ
μπῆκες σῶγαμπρος στὸ «Ἀπαρ-

τεμάν» πρέπει νά κάνεις ὅτι σου λέω!

Τὰ δυὸ «πιτσουνάκια» ξαναπαύονται στὰ χέρια.

Ἡ πυγμαία πετάει τὸ νάνο κάτω. Ὁ ἄμοιρος σκάει σάν μαῦρο καρπούζι.

Τρίβει τὰ πονεμένα πισινά του. Σηκώνεται. Μπαίνει στὴ «Στοῖ». Ξαπλώνει. Γέρνει τὸ κεφάλι στὰ καπούλια τοῦ γαϊδάρου του. Ἀναστενάζει:

— «Ε, ρέ τί τραβάμε κι' ἐμεῖς οἱ... σῶγαμπροι!

Ἡ μαμζέλ Χουχού τὸν λυπᾶται. Κατεβαίνει ἀπ' τὴ χορτοσχοινένια σκάλα. Μπαίνει στὴ «Στοῖ».

— Συχώρεσέ με, χρυσό μου! Ἔτσι εἴμαστ' ἐμεῖς οἱ γυναῖκες ἔχουμε πότε - πότε τὰ νευράκια μας! Ἔλα νὰ ξανακάνουμε τοὺς πιαντρεμένους...

Ὁ Ποκοπίκο ξαπλώνει σάν ἀγᾶς τὶς ὀρίδες του. Διατάζει:

— Γκρεμοτσακίσου νὰ μοῦ φέρεις νερό!

Ἡ πυγμαία ὑποκλίνεται:

— Μάλιστα, Ἀντρακλά μου!

Τρέχει στὴν πηγὴ. Τοῦ φέρνει νερό.

Ὁ νάνος δίνει δεύτερη, διαταγή:

— Ξεσκόνισέ μου τὶς πατούσες.

Τοῦ τὶς ξεσκονίζει.

— Σφρουγγάρισε τά... καπούλια τοῦ «Καθαρόαιμόν».

Πλένει τὸν ψωραλέο γαῖδαρο.

— Κᾶτσε!

Κάθεται.

— Σήκω!

Σηκώνεται

— Ξανακάτσε!

Ξανακάθεται.

Οἱ... Πόλισαν τῆς Ζούγκλας περνᾶνε τὶς χειροπέδες στὸ στυγερό δολοφόνο.

— Ξανασήκω!

Ξανασηκώνεται.

— Ματαξανακάτσε!

Τῆς κάνει μεγάλα γυμνῆσια. Μεγάλο καηφόνι!

Ἡ ἄμοιρη Χουχού ξεθεώνειται! Ὁ Ποκοπίκο ἔχει πάρει ψηλὰ τὸν ἄμανέ. Τῆς δίνει τώρα μιὰ τελευταία διαταγή:

— Φέρε τὴ χατζάρα μου νὰ σὲ σφάξω!

Ἡ «νύφη» χάνει πιά τὴν ὑπομονή! Ἀρπάζει τὸν ἀγέρωχο «γαμπρό». Τὸν χτυπάει κάτω σάν χαπαδόδι.

— Νά!... Νά!... Νά!... Νά!

Τὸν δέρνει. Τὸν κλωτσάει. Τὸν
κάνει τ' ἄλατιοῦ.

Ξυπνάει κι' ὁ «Καθαρόαιμος».
Βάζει τὶς ταινιές !

Ὁ νάνος στριγγλίζει :

— Ἀμάν, Χουχουκάρα μου !
Μὲ τάραξες στά... γαμήλια
δῶρα !

Ἡ πυγμαία κουράζεται πιά.
Τὸν παρατάει. Ἀνεβαίνει κατα-
συγχομένη στ' «Ἀπαρτεμάν»
της. Σαπλώνει νὰ κοιμηθεῖ.

Ὁ Ποκοπικό ἔχει γίνει μπα-
ρούτι. Αὐτὸ πού τοῦκανε ἡ
Χουχού, ποτὲ δὲν θὰ τὸ ξεχά-
σει. Τῆς φωνάζει :

— Ἀῖντε, μωρή Μαμζέλ καί
ποῦ θὰ μοῦ πᾶς ! Δά σοῦ δώ-
σω μιὰ καὶ ξέρεις τί θὰ γίνεις ;

— Τί, χρυσό μου ;

— Ἀλοιφή γιὰ τὰ μπροῦτζα !

ΤΟ ΕΙ'ΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΥ

Ὁ νάνος γέρνει τώρα νὰ ξα-
νακοιμηθεῖ. Τὰ καπούλια τοῦ
«Καθαρόαιμου» εἶναι τὸ... πα-
πουλένιο μαξιλάρι του.

Περνάει κάμποση ὥρα.

Σαφηνὰ ἀνθρώπινες πατημα-
σιές ἀκούγονται ἔξω ἀπ' τὴν
κουφάλα τοῦ θεόρατου δέντρου.
Μισανοίγει τὰ μάτια του. Κυτ-
τάζει...

Καὶ νά : Μπροστά του πα-
ρουσιάζεται ἡ Χουχού. Ἐκφρα-
σὴ προσώπου ἄγρια. Μάτια
σκοτεινά !

Στὰ χέρια της κρατᾷ μεγά-
λη πέτρα. Τὴ σηκώνει ψηλά.
Τὸν νομίζει κοιμισμένο. Σφίγ-
γει μὲ λύσσα τὰ δόντια της. Ἐ-
τοιμάζεται νὰ τοῦ τὴν πετάξει
στὸ κεφάλι. Νὰ τὸν σκοτώσει,

Ψιθυρίζει πολὺ σιγὰ. Φοβῖται
μὴ τὸν ξυπνήσει :

— Θὰ πεθάνεις, χρυσό μου !
Ἀπαξ καὶ δὲν παντρευτεῖς ἐμί,
οὐδεμίᾳ ἄλλῃ γυνὴ θὰ χαρεῖς τὰ
κάλλη σου ! Τὴ λεβεντιά σου !

Ὁ Ποκοπικό ἀνασηκώνεται
τρομαγμένος.

— Ξύπνιος εἶμαι καλέ ! Μὴ
μὲ φονεύεις, Χουχούκα μου !
Θὰ σέ παντρευτῶ ὁ φουκιάρης !
Ἐσὺ θὰ χαρεῖς τὰ κάλλη μου !
Τὴ λεβεντιά μου ! Τὸ σεξαπη-
λίκι μου !

Ἡ Χουχού δὲν κατεβάζει τὴν
πέτρα Ρωτάει ἄγρια :

— Θάσαι ὑπάκουος. βρέ ;

Ὁ νάνος τρέμει σάν ψάρι στὸ
βουνό :

— Καλὲ τι ὑπάκουος ; Ὑπα-
κούτατος θὰ εἶμαι, μιαννίτσα
μου ! Θὰ σέ ταῖζω στὸ δαχτυ-
λιδένιο σου στοματάκι. Θὰ σοῦ
πλένω τὰ πόδια : Μπροστινὰ καὶ
πισινὰ ! Θὰ βάζω μπουγάδα !
Θὰ σφουγγαρίζω ! Θὰ θιλάζω
τὰ μωρά. Θά...

Ἡ «μαύρη γόησσα» ἀρχίζει
νὰ μαλακώνει.

— Ἀλήθεια, χρυσό μου ; Θὰ
μὲ ἡγαπεῖς τόσο ἀφιθόνως ;

Κατεβάζει τὴν πέτρα.

Ὁ Ποκοπικό ξεθαρρεύει. Γο-
νατίζει μπροστὰ της. Ψιθυρίζει
γλυκὰ :

— Ναί, Χουχού μου ! Ναί !
Θὰ σέ ἡγαπῶ ἀγρίως ! Χῶμα
θὰ γίνω νὰ μὲ πατήσεις ! Σα-
νὸς θὰ γίνω νὰ μὲ φᾶς !

Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία τὸν
ἀκούει εὐτυχισμένη. Κλείνει σι-
γὰ-σιγὰ τὰ μενεξεδένια της βλέ-
φαρα. Ὀνειρεύεται τὴν ἀνείπω-
τὴ εὐτυχία πού τὴν περιμένει.

Ὁ Ποκοπικό βγίζει τὴν εὐ-

καιρία. Τραβάει τὴ θρυλικὴ κι' ἀνάπηρὴ χατζάρα. Λέει ἀπὸ μέσα τοῦ ἐνὺ στιχάκι :

— «*Κόπιασε Χάρε, μερακλῇ.
κι' ἀνοιξε τὶς ματάρες !
Νὰ δεῖς «μαστορόι» σὰν κι' ἐμέ,
πὼς παίρνουν τὶς... ψυχάρες!*»

Ἀμέσως παίρνει φόρα. Δίνει τρομερὸ χτύπημα. Ἡ χατζάρα του σφυρίζει στὸν ἀέρα. Κόβει πέρα γιὰ πέρα τὸ κεφάλι τῆς Χουχοῦς !

Ἡ ἀμοιρὴ πυγμαία μένει μονάχα μὲ τὸ λαμρό. Τὸ κουτὸ κεφάλι τῆς, μὲ τὸ θρυλικὸ τσουλούφι, σφριάζεται κάτω.

Ὁ νάνος ξεφωνίζει ἐνθουσιασμένος :

— «*Εὐὲ τέλους ! Σὲ ξεφορτώθηκα. Καρκαξάω τὸν Καρκαξέων ! Ὡχ, ἀδερφέ ! Σὰν ἔπληστορο Καλογέρον μούχες κολλήσῃ ! Γυρίζει. Κάνει νὰ φύγει εὐχαριοτημένος. Ἀλίμονο ! Τὴν ἴδια στιγμή κάτω φριχτὸ γίνεται ! Κάτι ἀφάνταστο !*

Καὶ νά : Στ' αὐτιά του φτάνει ἡ μελιστάλακτη φωνάρα τῆς Χουχοῦς :

— Γιατί, χρυσό μου ; Γιατί μοῦ τῶχανες αὐτό ;

Γυρίζει. Βλέπει τὴν πυγμαία ὀρθή. Κρατᾷ στὴν ἀγκαλιά τὸ κομμένο κεφάλι τῆς. Τὰ μάτια τοῦ Ποκοπίκο γουρλώνουν ἀπὸ τρόμο καὶ φρίκη. Κάνει νὰ τὸ βάλει στὰ πόδια. Στριγγίζει μ' ἀπόγνωση :

— Βοήθειαα ! Ἡ ἀκέφαλος κεφαλὴ ! Μπρουκολάκιασε !

Ἡ Χουχοῦ ἀγριεύει :

— Θὰ μοῦ τὸ πλερώσεις ἀκριβὰ, χρυσό μου !

Τὸν κυνηγᾷ. Τῷ πετάει μὲ

δύναμη τὸ... κεφάλι τῆς. Τὸν χτυπάει στὴ ράχη. Τὸν ρίχνει κάτω.

Ὁ Ποκοπίκο πετιέται γρήγορα ὀρθός. Τὸ ἀρπάζει. Τῆς τὸ ξαναπετάει :

— Πάρτο καί... φόρτο !

Ἡ ἀκέφαλη «μαύρη γόησσα» τοῦ τὸ ξαναπετάει. Τὸ κυνηγᾷ τὸ συνεχίζεται.

Τέλος ἡ Χουχοῦ ἀρχίζει νὰ φωνάζει :

— Βοήθειαα ! Βοήθειαα ! Μ' ἔφαξε ὁ κακοῦργος !

Αὐτὸ μαῦροι ἰθαγενεῖς... πόλισμαν ἀκούνε τὶς φωνὲς τῆς. Τρέχουν. Φτάνουν κοντά.

Εἶναι μισόγνητοι. Ὅπως φερανέ καπέλλο ἀστυνομικοῦ. Μπότες μαύρες. Στὰ χέρια τοὺς γκλόμπς.

Ἡ πυγμαία κρατᾷ τὸ κομμένο κεφάλι τῆς ἀπ' τὸ τσουλούφι. Τὸ σηκώνει. Τοὺς τὸ δείχνει :

— Μ' ἔφαξε, κύριοι Πολισμάνοι ! Ἄν δὲν τὸ πιστεύετε, ὀρίστε : Νὰ τὸ κεφαλάκι μου ! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

Ὁ Ποκοπίκο διαμαρτύρεται :

— Ὅχι, κύριοι Πολισμάνοι ! Ἄν τὴν ἔφαξα. Ἄν τὴν εἶχα σφάζει δὲν θὰ στεκόταν ὀρθὰ Ἄν θὰ μλοῦσε !

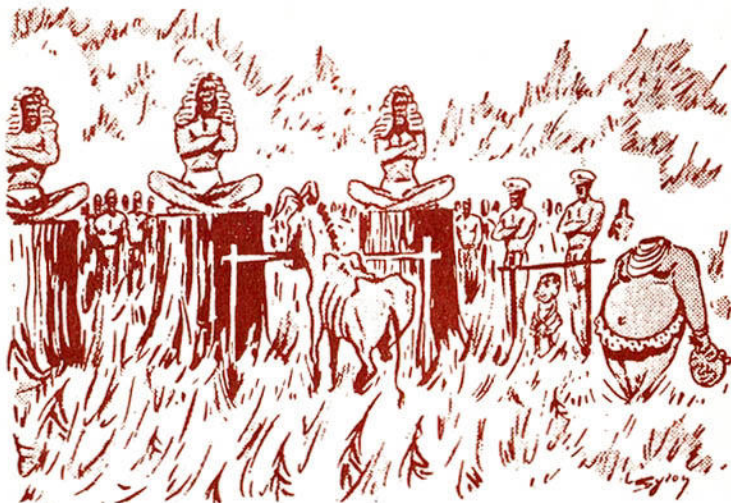
Οἱ Ἀστυνομικοὶ βρίσκονται σὲ δύσκολη θέση. Ἄν ξέρουν τί νὰ κάνουν.

Στὸ μεταξύ φτάνει πηδηχτός κι' ὁ τρίποδος γαῖδαρος.

Οἱ πόλισμαν φροτῶνουν πάνω στὸν «Καθαρόαιμο» τὴν ἀκέφαλη πυγμαία καὶ τὸ νάνο. Τοὺς πᾶνε νὰ δικαστοῦν.

Ὁ Ποκοπίκο ἀναστενάζει :

— Ἄν βαρύνῃ !... Τῆς φη-

Μοναδικός αυτόπτης μάρτυρας είναι ὁ «Καθαρόαιμος» ! Ὁ Πρόεδρος τοῦ Δικαστηρίου τὸν ἐξετάζει.

Λακῆς τὰ οἶδρα εἶναι γιὰ τοὺς
λεβέντες !

ΣΤὸ ΕΛΩΛΙΟ ΤΟΥ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΥ

Καὶ γὰρ : Φτάνουν τώρα στὸ
δικαστήριον.

Οἱ δικαστῆς εἶναι ἰθαγενεῖς
ἀραπάδες. Ἄγριοι ! Τρομαχτι-
κοὶ στὴν ὄψη !

Μοναδικὸς αυτόπτης μάρτυ-
ρας εἶναι τὸ τρίποδο ὑποζύγιον.

Ὁ Πρόεδρος τὸν ἐξετάζει :

— Πῶς ὀνομάζεσαι ;

— Καθαρόαιμος. Σαῖνι. Μαῦ-
ρο Ἄτι. Καὶ Ἰαΐδουρειος Ἰπ-
πος !

— Λαμπρά ! Πόσων ἐτῶν εἴ-
σαι ;

— Ἐβδομήντα τριῶν !

— Λαμπρά ! Τὸ ἐπάγγελμά
σου ;

— Γάϊδαρος.

— Λαμπρά ; Πῶς' μας τώρα,
τί ξέρεις γιὰ τὴν ὑπόθεσιν ;

— Τὸ ψωραλέο «Σαῖνι» ἀρχίζει :

— Τὸ καὶ τό, κύριε Πρόεδρε !
Ἦ μαριζέλ ἀπὸ ὄθω τὸ θηλε τὸ
σφάξιμο ! Πήγαινε γυρεύοντας.

Καλὰ τῆς ἔκανε τὸ λοιπόν !

Ὁ Ποκορίκο ἐνθουσιάζεται :

— Νὰ μοῦ ζήσεις χορευταρά
μου !

Ὁ Πρόεδρος χτυπάει μιὰ χρι-
αρίσια τροκάναν :

— Ὁ ἀξιώτιμος κύριος κατη-
γορούμενος νὰ βγάλει τὸ σκασμό !
Ὁ νάνος ὑποκλίνεται μὲ σε-
βισμὸ :

— Λαμπρά Κύριε Πρόεδρα !
Εύχαριστῶ, ἐπίσης !

Ὁ «Καθαροάμιος» συνεχίζει :

— Ἡ μαριζέλ ἀπὸ 'δῶ, κύριε
Πρόεδρε, τοῦ ψήνει τὸ ψάρι
στὰ χεῖλια ! "Αν ἦταν «γαῖδου-
ρα» μου, θὰ τὴν εἶχα λαρυγ-
κώσει ! . .

Ἡ ἀκέφαλη Χουχού καγχάζει :

— Χά, χά, χά ! Καλὲ ποιὸς
σ' ἐπαιρνε ἐσένα ; Ἠφ. . . Μοῦ-
τρα γιὰ γαμπρός !

Ἀμέσως γυρίζει στοὺς Δικα-
στές. Τοὺς δείχνει τὸ κομμένο
κεφάλι της :

— Καλὲ κυτᾶχτε τί νοστιμοῦ-
λα πού ἤμουνα. Τί χαριτωμένη !
Τί μούρλια, μὲ συγχωρεῖτε κιό-

λας !

Ὁ Πρόεδρος χτυπάει πάλι
τὴν τροχάνα του :

— Σκασμός Λεσποινίς !. Πρέ-
πει ν' ἀπολογηθεῖ ὁ κατηγορού-
μενος.

Ὁ Ποκοπικό σηκώνεται. Ξε-
ροβήχει δυὸ—τρεῖς φορὲς. Ἀγ-
χίζει τὴν ἀπολογία :

— Ἀξιότιμε Πρόεδρα καὶ σοῦ-
πα—μοῦπες : Τὸ ἐγκλημα ὅπερ
κατηγοροῦμαι, ἀθῶος τυγχάνω !
Ἡ μελιστάλακτος μηνύτρια δὲν
κατεσφάγη ὑφ' ἐμοῦ. Τὴν κατέ-
σφαξε ἡ ἀνθρωποφάγος χατζάρα
μου ! Διὰ ταῦτα ζητῶ τὴν ἀθώ-
ωσίν μου ! Καθότι τυγχάνω κυ-
νηγὸς ἀγρίων κονίκλων ! Γόης

Ὁ γιγαντοσμιος μαῦρος δῆμιος ἐκτελεῖ τὴν ἀπόφαση τοῦ σε-
βαστοῦ Δικαστηρίου.

φριδῶν καὶ γυναικῶν ! Προστά-
της ζουτῶν καὶ ἀδυνάτων ! Καὶ
"Αντρακλας δυσθεύρατος, μοβό-
ρος κι' ἀνοιχτόκαρδος ! Ὀλέ !

Ἡ Χουχού ἀνοίγει τὴν παλά-
μη της. Τοῦ στέλνει μιά...
πενταδάχτυλη ἀνθοδέσμη :

— "Ὅρσε, χρυσό μου ! Ποῦ
κακοψόφο νᾶξεις, ἀχαίρευτε !

Ὁ Πρόεδρος μαζί μὲ τοὺς
ἄλλους δικαστὲς κουβεντιάσουν
σιγά. Τέλος βγάδουν τὴν ἀπό-
φασιν :

— Ὁ κατηγορούμενος Ποκο-
πίκο καὶ ὁ συνενοχός του γάι-
δαρος, καταδικάζονται εἰς τὴν
ποινὴν τοῦ ἀποκεφαλισμοῦ !

Ὁ Πρόεδρος χτυπᾷ τρεῖς
φορὲς τὰ χέρια του. Παρουσιάζ-
εται ὁ δῆμιος.

Εἶναι ἕνας γιγαντιόσμοις ἀρά-
πιρος ! Στὸ δεξιὸν χεῖρ κρα-
τᾷ τεράστιον γιγαντάνα. Ἄγ-
μιος ! Βλοσυρὸς !...

Ὁ Ποκοπίκο ἀναστενάζει :

— Ἀριάν, ἀδερφέ μου ! Πολὺ
μάστορας φαίνεται' ἐτοῦτος !

Ἀμέσως γονατίζει. Σηκώνει
τὰ χέρια ψηλά. Κάνει δέηση
στοῦ θεοῦ Κράσιμπα :

— Ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυ-
χάρας τοῦ δούλου σου Ποκοπίκο
καὶ τοῦ γαιδάρον αὐτοῦ ! Αἰω-
νία ἡ μνημὴ καὶ ζωὴ στὰ κατσι-
χομούλαρα ἡμῶν. Ἀμήν !

Ἡ Χουχού βιάζεται :

— Καλὲ σπάχτονε, Δημοσύλη
μου ! Σφάχτονε ν' ἀγιάσει τὸ
χεράκι σου !

Ὁ Δῆμιος σηκώνει τὴν τερά-
στια γιγαντάνα του. Μ' ἓνα
τρομερὸ χτύπημα κόβει τὸ κε-
φάλι τοῦ νάνου.

Ἀπ' τὸ κοιμήμεν λαρυγγί τοῦ
Ποκοπίκου βγαίνει βραχνή φωνή :

— Ἔ, ρε ψυχὴ μου σφάχτης !
Βοηθὸ θὰ σὲ προσλάβω, ἀδερ-
φέ μου !

Ὁ Ἀράπης σηκώνει πάλι τὴ
γιγαντάνα. Μ' ἓνα δεύτερον, πιὸ
δυνατὸ χτύπημα, κόβει καὶ τὸ
κεφάλι τοῦ γαιδάρου !

Ἡ «μαύρη γόησσα» πανηγυ-
ρίζει !

Σηκώνει ἀπὸ κάτω τὸ κεφάλι
τοῦ Ποκοπίκο. Τ' ἀρχίζει στὰ
χαστούκια. Ὁ ἀκέφαλος νάνος
χύνεται νὰ τῆς τ' ἀρπάξει. Πιά-
νονται στὰ χέρια. Χτυπιῶνται.
Κλωτσιῶνται.

Ὁ Πρόεδρος χτυπᾷ δαιμο-
νισμένα τὴν τροχάνα του. Λια-
τάζει :

— Πάρτε τὰ κεφάλια οὐς κι'
ἔξω, βρωμιόσκυλα !

Τὸ κοιμήμεν κεφάλι τοῦ «Κα-
θαρόαιμου» φωνάζει !

Ὁ Ποκοπίκο ἀφ' ὧτ' ἑκατὸν προ-
σέχει τὴ φωνὴν τοῦ τριτοδου
γαιδάρου του. Μουρμουρίζει :

— Γεῖά σου «Σαῖνι» μου !
Γκαρίζεις... κατσαρά καὶ μὲ
πάθος ! Θὰ σὲ στείλω στὸ Ὠ-
δεῖο !

Οἱ δύο ἰθαγενεῖς μαῦροὶ πό-
λισμαν, ἐκτελοῦν τὴ διαταγὴν
τοῦ κ. Προέδρου.

Δίνουν στὸν καθένα τὸ κεφά-
λι του. Ὁ νάνος κι' ἡ πνιγμῆ
τὰ παίρνουν στὴ μασχάλῃ. Ὁ
«Καθαρόαιμος» δὲν μπορεῖ νὰ
τὸ κρατήσῃ. Τοῦ τὸ δένουν στὴν
οὐρά.

Ἀμέσως, μὲ σπρωξιὲς καὶ
κλωτσιές, πετᾶνε καὶ τοὺς τρεῖς
ἔξω ἀπ' τὸ Δικαστήριον.

Ἀπ' τὸ κοιμήμεν λαρυγγί τοῦ
Ποκοπίκο βγαίνει τ' ἀπαραίτητο

στιγμάκι :

— «Πρόεδρα, σ' ἐξορκίζουμε
κι' οἱ τρεῖς μὲ τὸν ἀπήγαγο,
γιατὶ τὰ «κεφαλάρια» μας
τάκανες. λαδορίγατο !»

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΓΙΣΣΑΣ

Ὁ Ποκολίκο, ἡ Χουχού κι' ὁ
τρίποδος γαϊδάρος, προχωροῦν
τώρα, ἀκέφαλοι, σὲ μιὰ ἄγρια
περιοχὴ τῆς Ζούγκλας.

Ξαφνικά, παρουσιάζεται μπρο-
στὰ τοὺς μιὰ τερατόμορφη σχε-
λειωμένη γερόντισσα.

— «ὦρα καλὴ καὶ στοὺς... τρεῖς
σας ! Γιὰ ποῦ τὸ βάλατε, παι-
δάκια μου ;

Τὸ κομμένο λαρύγγι τοῦ νά-
νου μουγγρίζει βραχνά :

— Στραβομάρα ἔχεις, κυρά
Τέτοια μου ; Ἄν γλέπεις ; Πά-
με τὰ κεφαλάρια μας στὸ φρού-
ρο μὲ μαγιόστρα !

Ἡ γερόντισσα χαμογελαίει ἀ-
παίσια ! Μαῦρα σουβλερά δόντια
στολίζουν τὶς τρομαχτικὲς μασ-
σέλες τῆς. Μουρμουρίζει :

— Ἐγὼ εἶμαι ἡ ξακουσμένη
Λαχαβιώ. Ἡ παντοδύναμη μά-
γισσα. Ἄν θέλετε μπορῶ νὰ
σᾶς ξανακολλήσω τὰ κεφάλια !

Ὁ Ποκολίκο ξεφωνίζει ἀπ'
τὴ χυρὰ του :

— Καὶ ρωτᾷς, κυρά... Μπα-
χαβιόλα μου ! Βάλε μπρὸς καὶ
γογγύρα. Θὰ κοινομήσεις καὶ
μπαζίσι !

Ἡ Χουχού τῆς ζητάει μιὰ
χάρη :

— Ἐμένα, Μαγισσοῦλα μου,
θέλω νὰ ποῦ κολλήσεις τὸ κε-
φαλάρια μου ἀνάποδα ! Μὲ συγ-
χωρεῖτε κι' ὅλας !

Ὁ νάνος λαράζεινύεται :

— Γιατί, μωρὴ Μαριζέλι ;

Τὸ κομμένο λαρύγγι τῆς «μιού-
ρης γόησας» ἀναστενάζει :

— Καθότι τυχάνω μούρλια,
χρυσό μου !

— Κι' ὅστερις ;

— Νά... Θέλω νὰ γλέπω αὐ-
τοὺς ποῦ μέ... περακοιλουθοῦνε
καθ' ὁδός ! Καταλαμβάνεις ;

Ἡ Λαχαβιώ ψάχνει στὰ γύρω
δέντρα. Μαζεύει ἓνα παράξενο
ρετσίνι. Μουρμουρίζει μαγικά
λόγια.

Ὁ Ποκολίκο ἀκούει ἀλόκοτο
θόρυβο πλάι του. Γυρίζει. Βλέ-
πει τὸν ἀκέφαλο «Κυαθορόαιμο».
Ἄπ' τὸ κομμένο λαρύγγι τὸν
γαϊδάρου γίνεται καὶ ἀφάντα-
στο : Γυαίνον καὶ πῆγνουν κά-
τω, κομμάτια - κομμάτια. φρί-
κη κι' ἀγχοστή... κορυαί.

Ὁ νάνος τοῦ φωνάζει :

— «Ἐ, συνάδερφε ! Λάθος κά-
νεις ! Τὰ καπούλια σου εἶναι....
ἀπ' τ' ἄλλο μέρος !

Στὸ μεταξὺ ξαναγυρίζει ἡ Λα-
χαβιώ.

Μὲ τὸ μαγικὸ ρετσίνι τῆς
κολλάει στὸ λαιμὸ τοῦ καθ' ἐ-
νὸς ἀπὸ ἓνα κεφάλι.

Ἀλίμονο ! Ἡ τερατόμορφη γε-
ρόντισσα μὲ τὰ μαῦρα σουβλε-
ρά δόντια, εἶναι κακιὰ μάγισσα.
Γιὰ νὰ διασκεδάσει, ζάνει καὶ
τρομερό : Στὸ λαιμὸ τοῦ Ποκο-
λίκο κολλάει τὸ κεφάλι τῆς
Χουχούς. Στὸ λαιμὸ τῆς Χου-
χούς, τὸ κεφάλι τοῦ γαϊδάρου.
Καὶ στὸ λαιμὸ τοῦ γαϊδάρου τὸ
κεφάλι τοῦ Ποκολίκο.

«Ὅταν τὸ καταλαβαίνουν εἶναι
ἀργά. Τὰ ἔξνα κεφάλια ἔχον
κολλήσει γερά στοὺς λαιμούς

τους. Λέν ξοκολλάνε πιά!

‘Ο τρομερός νάνος γίνεται έξω φρενών: Στριγκλίζει στη μάγισσα:

— “Αϊντε μωρή Μπαουβόλα και θά μοῦ τὸ πληρώσεις ἀκριβά!

Τραβάει μὲ λύσσα τὴ θρυλικὴ σκουριασμένη χατζάρα του. Κάνει νά τῆς πάρει τὸ κεφάλι.

‘Η Λαχαβιώ γελάει σατανικά:

— Χά, χά, χά!...

‘Αμέσως γίνεται καπνός! Χάνεται σὰν φάντασμα ἀπὸ μπροστά τους.

Ο ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ ΑΡΔΙΠΗΣ

‘Ο Ποκοπίκο ἔχει τώρα στὸ λαιμὸ του τὸ κεφάλι τῆς Χουχοῦς. Τραβᾷ τὸ ζωμικὸ τσουλούφι πού βρίσκεται στήν κορυφή του. Ξεφωνίζει:

— Βρὲ κακὸ πὺν τῶπαθα, ὁ φρουκαράς! Πῶς θά γυρίζω τώρα ἔξω μὲ τὸ κεφάλι σου, Χουχοῦκα μου; Θά μὲ περάσουνε γιά... καλαμαροχτάποδο!

‘Η «μαύρη γόησσα» ξεσπάει σὲ σπαραχτικούς λυγμούς:

— Τρομάρα νά σοῦρθει, χρυσό μου! Χί, χί, χί! ‘Εοὺ κλαίγεις; Τὶ νά πῶ τοῦ λόγου μου ἢ καημερούλα! Θά μπορῶ τώρα νά γοητεύω τοὺς ἄνδρας, μ’ αὐτὴ τὴ γαϊδουροκεφαλὴ πού μοῦ φοροῦσανε; Ποπῶ, λαχτάρα πὺν τὴν ἐπαθα! Πάει ἡ καλλονὴ καὶ τὸ τσακινιλίκι μου! Πάει κι’ ἡ μουρλοσύνη μου! Τώρα μονάχα ὄνοι θά μὲ περακολουθοῦν καθ’ ὁδός! Μονάχα ὄνοι θά μὲ φλερτάρουνε!... Μὲ συγχωρεῖτε κι’ ὅλας!

‘Ο Ποκοπίκο συγκινιέται. Τὴν παρηγορεῖ:

— Μὴ κλαῖς Χουχοῦκα μου! Λέν ἔχεις δίκη! Εἶναι τὸ μόνο κεφάλι πού... σοῦ πάει! Εἶσαι ἡ πὺν χαριτωμένη... Γαῖδάρα τοῦ κόσμου!

Γυρίζει τώρα στὸν «Καθαρόαιμο». Στὸ λαιμὸ του βρίσκεται τὸ κεφάλι τοῦ νάνου. Τὸν βλέπει ν’ ἀνοίγει τὸ στόμα. Νά γκαρίζει.

‘Ο Ποκοπίκο ἐνθουσιάζεται:

— Μπράβο! Δὲν τῶξερα πὺς εἶμαι καί... μπάσσοις!

‘Ο «Δυσθεόρατος» “Αντραζλας» σοβαρεύει τώρα. Παρατάει τ’ ἄστεια.

‘Αμέσως τραβᾷ τὴν ὀδοντωτὴ κι’ ἀνάπηρη χατζάρα. Μ’ εἶνα τρομερὸ χτύπημα κόβει τὸ κεφάλι τοῦ ἀπ’ τὸ λαιμὸ τοῦ γαϊδάρου.

Τώρα πρέπει ν’ ἀποκεφαλίσει καὶ τὸν... ἑαυτό του! Νά κόψει δηλαδή ἀπ’ τοὺς ὄμους του τὸ κεφάλι τῆς Χουχοῦς.

‘Ετσι μὲ τὸ ἴδιο μαγικὸ ρετσίνι θά μπορέσει νά ξανακολλήσσει στὸν ἄδειο λαιμὸ, τὸ δικό του!

‘Οπως αὐτὸ δὲν γίνεται. Εἶναι ἀδύνατο νά σφαχτεῖ μονάχος.

Δίνει τὴ χατζάρα στὴ Χουχοῦ. Παρακαλᾷ:

— Σφᾶξε με, μωρή Μαριζέλ! Σφᾶξε με νά συχωρεθοῦν τ’ ἀποθαμένα σου!

‘Η «μαύρη γόησσα», μὲ τὸ γαϊδουρινὸ κεφάλι, κάνει πὺς νιώθει γρήκη. ‘Ανατριχιάζει τᾶχα:

— Τὶ λὲς καλέ! Θέλεις νά μὲ καταδικάσουνε γιά... ζωοκτονία! Χά, χά, χά!

‘Αλίμονο! Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀν-

θρώπινο ποδοβολητό ακούγεται.
"Ένας αγριος άράπαρος φτάνει τρεχάτος. Βλέπει τόν Ποκοπίκο με τό κεφάλι τής Χουχούς στό λαιμό του. Τόν περνάει για κοπέλλα!

Τόν γλυκοκτυτάζει. Τοῦ χαμογελάει:

— Πολύ γοστιμούλα είσαι! Πολύ χωριτωμένη! Πολύ μ' αρέσεις!

Ο νάνος τόν κυττάζει πάνω ως κάτω. Μουρμουρίζει βιαριά.

— Κι' έμένα πολύ μου γουστάρεις, άδερφέ μου!

Η Χουχού έπεμβαίνει:

— Καλέ κύριε Άράπη μου, εγώ είμαι ή λεγάμενη! Τά ζαχαρωδή λόγια σου σέ μένα νά τά λές!...

Ο μαύρος κυττάζει τό γαϊδουρινό κεφάλι τής πυγμαίας. Τή σπρώχνει:

— Γκομποταχίσου από μπροστά μου.

Λείχνει τόν Ποκοπίκο. Προσθέτει:

— Έγώ αγαπάω τή . . . μικρή! Αυτήνε θά παντρευτώ!

Άγκαλιάζει τό νάνο. Αρχίζει νά τόν φιλάει με λαχτάρα:

— Μάτς — μούτς! Μάτς — μούτς!

Ο «Αυθεόρατος Άντρακλας» άναστενάζει:

— Έ, ρε τί τρoβάμε κι' έμεις οί «Μικρές»!

Η Χουχού έχει γίνει μπαρούτι. Ζηλεύει για τά φιλά που παίρνει ο Ποκοπίκο. Φωνάζει στόν Άράπη:

— Καλέ τώρα βρέθηκες κι' εσύ νά με φιλήσεις; Τώρα που εύρίσκομαι άλλου έγώ κι' άλλου τά . . . μαγουλάκια μου; ! Με

Ο Άράπης παίρνει τόν Ποκοπίκο για . . . κοπέλλα. Θέλει καλά και σώνει νά τόν φιλήσει.

συγχωρείτε κιόλας!

Ο Άράπης έχει αγριέψει. Φιλάει άτέλειωτα τό νάνο με τό χοιρτιστικό κεφάλι.

Ο Ποκοπίκο διαμαρτύρεται:
— Νισάφι πιά, Χριστιανέ μου! Σαλιγκάρι νάμανε δέν θά με ρούφαγες έτσι.

Η Χουχού πάει νά σκάσει άπ' τό κακό τής:

— Καλέ τύχη που σου τήν έχουνε και μερικοί—μερικοί!...

Ο Άράπης θέλει τώρα νά πάρει τήν «Κόρη των Όνειρων» του. Νά τήν πάει στό χωριό του.

Ο «Αυθεόρατος Άντρακλας» άρνιέται.

— "Όχι ! Δέν εἶμαι ἀπ' αὐ-
τὲς πού ξέρεις !... "Αν ἔχεις κα-
λὸ σκοπό, νά μέ ζητήξεις ἀπό
τή . . . μαϊά μου !

Ὁ ἄμοιρος Ποκοπίκο ποτὲ
δέν φανταζόταν νά πάθει τέ-
τοιο κακό.

Φωνάζει. Χτυπιέται. Χαλάει
τὸν κόσμο ! "Ὡσπον ἄποτε . .
ξυπνάει ! "Ανοίγει τρομαγμένος
τὰ μεγάλα κομικά μάτια του.

Εἶναι πρωτὶ. Πλάϊ του, στήν
κουφάλα τοῦ δέντρου, ἀντικρούζει
τὴ μελιστάλαχτη Χουχοῦ ! Τὸν
ρωτάει παραξενεμένη :

— Καλὲ τί ἐπαθες, χρυσό
μου ! "Ολη νύχτα φώναζες ! Πα-
ραμιλοῦσες ! Μάτι δέν ἐκλεισα
ἢ δόλια !

Ὁ νάνος κυττάζει τὸ κεφάλι
της. Κυττάζει τὸ κεφάλι τοῦ
Γαϊδάρου. Ψιλαφίζει μέ τὰ δυό
χέρια καὶ τὸ δικό του. Ψυ-
θιρίζει χαμένα :

— Δέν ἔχω λοιπὸν τὸ κεφάλι
σου ; Οὔτε ὁ «Καθαρόαιμος» τὸ
δικό μου ; Οὔτε ἐσὺ κεφάλι γαϊ-
δουρινό ;

Ἡ Χουχοῦ γουρλώνει τὰ μά-
τια :

— Μέγας εἶσαι κύριε ! Καλὲ
μουρλάθηκες, χρυσό μου ; Τί
κεφάλια καὶ γαϊδουροκέφαλα μοῦ
τσαμπουνᾷς ;

Ὁ Ποκοπίκο δέν ἔχει συνέλ-
θει καλά-καλά. Παραμιλᾷ ἄ-

κόρια :

— Οἱ πολισιμανάδες ! Ὁ κύ-
ριος Πρόεδρος !... Ὁ μάστορ-
Σφάχτης ποῦ μᾶς ἔκοψε τὰ κε-
φάλια !... Ὁ Ἀράπαρος ποῦ ᾔθελε
νά μέ πάρει γυναίκα του ! Ὁ-
νειρο θάταν ! «Ὁνειρο... θερι-
στικῆς νυκτός !»

Ἡ «μαύρη γόησσα» κουνάει
τὸ κεφάλι :

— Καλὲ δέν θῶσαι καλά, χρυ-
σό μου ! Νά κυττάξεις σὲ κτη-
νίατρο !

Ὅπως ἀμέσως μετανοοῦναι.
Σκύβει πρὸς τὸ μέρος του. Κά-
νει νά τὸν φιλήσει :

— Ἀλλὰ δέν πειράζει. Θὰ σὲ
ἀναισπαστῶ νά σοῦ περάσει !

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας»
ἀγριεύει. Πετιέται ὀρθός ! Σπρώχ-
νει βάνανυσα τὴ Χουχοῦ :

— Ἐξω, Καρκιάξ ! Ἐξω νά
μὴ τραβήξω τὴ χατζάρα μου καὶ
σοῦ... ξανακόψω τὴν κεφάλια !

Ἡ Χουχοῦ βγαίνει τρομαγμέ-
νη ἀπ' τὴ «Στοιῖ».

— Καλὰ ντέ ! Τ' ἀχοῦρι σου
θαρρεῖς πὼς ζηλέψαμε ; Πρ...
Ὁ Ποκοπίκο δέν κρατιέται.
Τῆς σκάει τ' ἀπαραίτητο στι-
χάκι :

— «Φτηνὰ μοῦ τήνε γλύτωσες.
βρε θηλυκὸ, παμπόνηρο !

Εἶπα κι' ἐγὼ πὼς σ' ἔσφαξα,
μὰ κρῖμας ! Ἦταν... ὄνειρο !

ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Διαβάστε τὴν Τέταρτη Περιπέτεια τῆς θρυλικῆς
Τευχάρας τοῦ

“ Π Ο Κ Ο Π Ι Κ Ο , ,

Μὲ τὸν Ἑξωφρενικὸ Τίτλο :

“ Π Ο Κ Ο Π Ι Κ Ο Σ ΑΥΓΟΛΕΜΟΝΟ , ,

Τὰ Κορίτσια νὰ μὴ τὸ ἀγοράσουν. Τὰ πολ-
λὰ γέλια κάνουν ρυτίδες στὸ πρόσωπο !

ΠΕΡΙΟΔΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ : **‘ ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ ’**

“ Π Ο Κ Ο Π Ι Κ Ο , ,

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΤΕΥΧΟΣ

ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Ἀριθ. Τεύχους 3

Τιμὴ Τεύχους Δρχ. 1000

ΑΘΗΝΑΙ 4 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1952

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Γιὰ τὴ σύνταξη καὶ ἔκδοσιν : **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**
ὁδὸς Ἁγίου Μελετίου 93 β — ΑΘΗΝΑΙ

Γιὰ τὴν ἐκτύπωση : **ΛΕΩΝ Α. ΚΑΪ ΤΑΤΖΗΣ** Ἀναξαγόρα 20

Προσωρινὰ Γραφεῖα :

Τυπογραφεῖα ΚΑΪ ΤΑΤΖΗ Ἀναξαγόρα 20 — ΑΘΗΝΑΙ
(Πίσω ἀπὸ τὴ Δημαρχία)

«ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ»

ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΠΟΧΗ

- 1) Μονομαχία Γκαούρ - Ταρζάν
- 2) 'Ο Φτερωτός Βρυκολάκας
- 3) Τό Μαγικό Φίλτρο.
- 4) 'Ο Λάκκος με τίς Κόμπρες
- 5) Τό Τέρας τών Τεράτων
- 6) 'Η Μάχη με τό Χάρο.
- 7) 'Ο Στοιχειωμένος Βράχος.
- 8) 'Η Χώρα τών Νεκρών.
- 9) Τό 'Όριο της Καταιγίδας.
- 10) 'Η Φοβή τών Φαντασμάτων.
- 11) 'Ο Θιός της Χρυσής Φιτιάς
- 12) 'Η Φωλιά του Σκορπιού
- 13) 'Ο Σκελετός του 'Αράπη.
- 14) Τό Στοιχειό της Φοίνης
- 15) 'Η Ματωμένη Βροχή.
- 16) Τό Φάντασμα της Σερίγγας.
- 17) Γορίλας με Φτερά.
- 18) Τό Φίδι του Μάγου.
- 19) Τό Τέρας της Λίμνης.
- 20) 'Ο Χάρος τών Τρελλών.
- 21) Τό Θερίο της Καταπακτής.
- 22) Τό Μυστικό του Στοιχειού
- 23) Οί Φωτιές τών Νεκρών.
- 24) Τά Βράχια του Τρόμου.
- 25) 'Ο Γιος του Κεραυνού
- 26) 'Η 'Οχιά του Βρυκολάκα
- 27) Τά Αυτοσσεμένα Φίδι.
- 28) 'Ο Μάγος με τά Τέρατα.
- 29) 'Ο Κολασμένος Γίγαντας.
- 30) Στήν Κοιλιά του Κροκόδειλου.
- 31) 'Ο Τρομερός Κτηνάνθρωπος.
- 32) 'Η Πράσινη Νεκροκεφαλή.
- 33) Τό Ταμπού τών Κακούργων
- 34) 'Η Σπηλιά με τά Φίδια.
- 35) 'Επανάσταση τών Θεριών
- 36) Τά Φτερωτά Μαχαίρια.
- 37) 'Ο Γυάμνος Γίγαντας.
- 38) 'Ο 'Ερμής της Ζούγκλας.
- 39) Τά Πέτρινα Είδωλα.
- 40) 'Ο Δαίμονος της Μπόρας.
- 41) 'Η Παγίδα του Νεκρού.
- 42) 'Ο 'Αρχοντας του Τρόμου.
- 43) 'Ο Τερατόμορφος Μαχοραγιάς.
- 44) Τό Φίλτρο της Κακίας.
- 45) 'Ο Βαλσαμωμένος Σείλιχς
- 46) 'Ο Δήμιος τών Τεράτων
- 47) Θανάσιμη Γυαντομαχία.
- 48) Οί Πεινασμένοι Άνθρωποφάγοι.
- 49) Τό Δόλωμα του Προδότη.
- 50) Τό Τάμ - Τάμ του Δαίμονα.
- 51) 'Η Σκιά του Κρεμασμένου
- 52) Τό 'Αγαλμα του Σατανά.
- 53) Τό Μπουζίκινο Τέρας.
- 54) 'Η Κίτρινη Νεροφίδα.
- 55) 'Η Μάσκα του Κανιβαλου.
- 56) 'Ο Δολοφόνος του Βρυκολάκα
- 57) 'Ο Τρελλός Μονομάχος.
- 58) Τό Νησί τών Λεπρών.
- 59) Τό Χαριό τών 'Αρκοανθρώπων.
- 60) 'Ο Γκερμός του Διαβόλου.
- 61) Στά Καζάνια τών 'Αγρίων.
- 62) 'Ο Θησαυρός τών Δολοφόνων.
- 63) 'Ο Πέτρινος Κροκόδειλος.
- 64) 'Ο Μανασμένος Λυκανόθρωπος.
- 65) 'Ο Κυνηγός τών Κεφαλιών
- 66) Τά Τέρατα του Βυθού
- 67) 'Ο 'Ιερός 'Ελέφαντας.
- 68) 'Ο Τρομερός Φαλαινομάχος.
- 69) 'Η Φωλιά του Δεινόσαυρου
- 70) Στίς Φλόγες τών 'Αμαρτωλών.
- 71) 'Ο Χρυσός Καρχαρίας
- 72) Οί Δαίμονες τών Ούρανων
- 73) 'Η Γυαντόσωμη 'Αράχνη.
- 74) Τά Τέρατα του Κάτω Κόσμου.
- 75) 'Η Σκιά του 'Ολέθρου
- 76) Τό Τραγικό Μονοπάτι.
- 77) Τό 'Αστροπελέυ της Νύχτας.
- 78) Ζωντανοί στούς Τάσους.
- 79) Τό Βράθυρο της Καταστροφής.
- 80) 'Ο Γιος τών Φιδιών
- 81) Αίχμηλατος στα Σύννεφα.
- 82) Τό Πηγάδι με τά Διαμάντια.
- 83) Τά βασιλικά του Σκότους.
- 84) 'Επίθεση τών Φιδανθρώπων.
- 85) Τά Ζωντανά Πτώματα.
- 86) 'Ο 'Αγγελος της Συμφοράς.
- 87) 'Ο Βράχος του Διαβόλου.
- 88) 'Ο Βασιλιάς τών Κεραυνών.
- 89) Διά Πυρός και Σιδήρου.
- 90) Τό 'Ανθος του Κακού.
- 91) 'Ο Σίφουνας του Χαμού.
- 92) 'Η Μάγισσα της Φοίνης.
- 93) 'Ο Θρόνος της 'Αμαρτίας.
- 94) 'Ο Θεός τών Άνθρωποφάγων
- 95) Φωτιά στη Ζούγκλα.
- 96) Τό Τομπούσι τών Δαιμόνων.
- 97) 'Ο Κόκκινος Καταράκτης.
- 98) Σατανάδες με Φτερά.
- 99) 'Ο Καταχθόνιος Μαχοραγιάς.
- 100) 'Ο Χάρος τών Βρυκολάνων.
- 101) Τό Νησί της Ασημονιάς.
- 102) Χαλάζι από Διαμάντια.
- 103) Τό 'Ανθρωποφάγο Δέντρο.
- 104) 'Ο Κυνηγός τών Λαθρεμπόρων.
- 105) 'Η 'Αρχόντισσα του 'Αδης.
- 106) 'Ο Κουρσάρος τών Ψυχών.
- 107) Τό 'Εγκλημα του Θεού.
- 108) Τό Καμίνι τών Κολασμένων.
- 109) 'Ο Χορός τών 'Ηρασιτέων.
- 110) Τό Πουλί του 'Ανέιρου.
- 111) 'Ο Χαλασμός του Κόσμου.
- 112) 'Ο Θρίαμβος του Ταρζάν.
- 113) 'Ο Γκαούρ στην 'Ελλάδα.

ΓΡΑΜΜΕΝΑ ΟΛΑ ΑΠΟ ΤΟ ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΤΟΥΣ ΤΙΤΛΟΥΣ

τῆς πρώτης σειρᾶς τοῦ

‘ΠΟΚΟΠΙΚΟ,

(Δέκα ἔξη αὐτοτελῆ τεύχη πού θά δεθοῦν
σ' ἓνα τόμο)

- 1) Ο ΜΑΥΡΟΣ ΚΑΒΑΛΑΡΗΣ
- 2) ΓΑΜΠΡΟΣ ΣΤΗ ΣΟΥΒΛΑ
- 3) ΑΝΤΡΑΚΛΑΣ ΔΥΣΘΕΟΡΑΤΟΣ
- 4) ΠΟΚΟΠΙΚΟΣ ΑΥΓΟΛΕΜΟΝΟ
- 5) Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
- 6) ΓΟΗΣ ΦΙΔΙΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ
- 7) ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ
- 8) ΟΙ ΔΥΟ ΠΟΚΟΠΙΚΟΙ
- 9) Ο ΔΡΑΚΟΣ ΤΟΥ ΣΑΛΙΓΚΑΡΙΟΥ
- 10) ΣΤΟ ΣΤΟΜΑ ΤΟΥ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΥ
- 11) ΚΥΝΗΓΟΣ ΑΓΡΙΩΝ ΚΟΝΙΚΛΩΝ
- 12) Η ΧΟΥΧΟΥ ΔΡΑΚΑΙΝΑ
- 13) ΤΟ ΜΠΑΛΛΟΝΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΙΓΙΑΣ
- 14) Ο ΜΑΥΡΟΣ ΚΟΥΤΑΛΙΑΝΟΣ
- 15) Η ΨΑΡΟΠΟΥΛΑ ΚΙ' Ο ... ΧΑΝΟΣ
- 16) Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΤΡΟΜΑΡΑΣ

ΣΗΜ. Παλαιὰ τεύχη πωλοῦνται στὸ Τυπογραφεῖο

ΚΑΪΤΑΤΖΗ, Ἀναξαγόρα 20

(Πίσω ἀπὸ τὴ Δημαρχία)